

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษามีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า ทั้งนี้เพราะการศึกษาเป็นการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ เป็นพลเมืองดี มีความรู้ความสามารถในการดำเนินชีวิต และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ของโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลงได้ (สมพร โตนวล. 2550 : 32) ซึ่งการศึกษาไม่ว่าจะระดับใดล้วนแต่จัดขึ้นเพื่อสนองตอบความต้องการของคนและชุมชน (อุไรวรรณ เจนวณิชยานนท์. 2549 : 39) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ที่มีจุดมุ่งหมายอันสำคัญคือ การส่งเสริมให้บัณฑิตมีความรอบรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์สังเคราะห์ อย่างเป็นระบบแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น ได้เป็นอย่างดี รวมทั้ง ให้เป็นผู้มีคุณธรรม และจริยธรรม (สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา. 2553 : 12) การจัดการศึกษาให้บรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าวได้นั้น จำเป็นต้องมี “หลักสูตร” เพราะหลักสูตรเปรียบเสมือนเข็มทิศของการจัดการเรียนการสอน และจำเป็นต้องมีการพัฒนาหลักสูตร ดังที่ วิชัย วงศ์ใหญ่ (2535 : 16) ได้กล่าวไว้ว่า “การพัฒนาหลักสูตรให้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการของสังคมยุคนั้นๆ หลักสูตรที่ดีจะต้องพัฒนาผู้เรียน ได้ทั้งในด้านความรู้ความเข้าใจ เจตคติ และทักษะที่ชำนาญ”

จากหลักการดังกล่าวทำให้หน่วยงานที่ดูแลเรื่องการศึกษาในระดับต่างๆ จึงต้องดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรให้มีคุณภาพอยู่เสมอ สำนักงานมาตรฐานและประเมินผลการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดทำประกาศเรื่อง กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 (Thai Qualifications Framework for Higher Education; TQF : HEd)” ขึ้น โดยกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 จะเป็นกรอบที่แสดงระบบคุณวุฒิการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศ เป็นระบบที่แสดงความเชื่อมโยงต่อเนื่องจากคุณวุฒิระดับหนึ่ง ไปสู่อีกระดับหนึ่งอันประกอบไปด้วยระดับคุณวุฒิ การแบ่งสาขาวิชา มาตรฐานการเรียนรู้ (Learning Outcomes) ของแต่ละระดับการศึกษา ปริมาณการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเวลาที่ต้องใช้ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยเปิดโอกาสให้เทียบโอนผลการเรียนรู้จากประสบการณ์ จึงกล่าวได้ว่า กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

พ.ศ. 2552 เป็นกลไกที่จะแสดงให้เห็นว่าสถาบันการศึกษาสามารถผลิตบัณฑิตให้บรรลุคุณภาพตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

ความสำคัญของกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างระบบการศึกษาระดับต่างๆ ระดับคุณวุฒิอุดมศึกษา นับตั้งแต่อนุปริญญาจนถึงปริญญาเอก เมื่อสำเร็จการศึกษาที่ระดับใดระดับหนึ่งแล้ว จะต้องมีความรู้ใดเป็นหลัก มีความสัมพันธ์ตรงตามที่เราใจหรือกำหนดไว้ เป็นเครื่องมือนำแนวทางนโยบายการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษาไปสู่การปฏิบัติ เป็นเครื่องมือของการประกันคุณภาพการศึกษาและเป็นเครื่องมือใช้ในการเทียบเคียงคุณภาพระหว่างสถาบันทั้งในและต่างประเทศได้อีกด้วย จึงกล่าวได้ว่ากรอบมาตรฐานคุณวุฒิมุ่งเน้นที่มาตรฐานผลการเรียนรู้ของบัณฑิต (Learning outcomes) ซึ่งเป็นมาตรฐานขั้นต่ำเชิงคุณภาพ กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาจะช่วยกำหนดความมีมาตรฐานในการจัดการศึกษาทุกชั้นตอนอย่างเป็นระบบ โดยสถาบันอุดมศึกษาสามารถจัดหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลาย และมั่นใจถึงผลผลิตสุดท้ายคือ บัณฑิตจะต้องมีคุณภาพ มีมาตรฐาน ผลการเรียนรู้ตามที่มุ่งหวัง สามารถประกอบอาชีพและดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข เป็นคนดีของสังคม เป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ และส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ในฐานะที่เป็นสถาบันระดับอุดมศึกษาได้ดำเนินการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรขึ้นมาให้ทันสมัย สอดคล้องกับมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา อีกทั้งปัจจุบันได้เปิดสอนหลักสูตรในระดับปริญญาตรีที่ได้มาตรฐานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษามากกว่า 45 สาขาวิชา ซึ่งการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรของแต่ละสาขาวิชาที่เปิดสอนจำเป็นต้องดำเนินการปรับปรุงทั้งโครงสร้างหลักสูตร ไม่ว่าจะเป็น โครงสร้างหลักสูตรหมวดวิชาทั่วไป วิชาเฉพาะหรือแม้แต่รายวิชาเลือกเสรี สำหรับหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยได้ปรับปรุงโครงสร้าง ครั้งใหญ่ โดยดำเนินการปรับปรุงจากหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับพุทธศักราช 2551 ในการปรับลดจำนวนหน่วยกิตและรายวิชาในแต่ละกลุ่มวิชา จากเดิมรายวิชาในหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับพุทธศักราช 2551 ในส่วนของรายวิชาบังคับเรียน เดิมให้เรียนทั้งหมด 18 หน่วยกิต ตามรายวิชาที่มหาวิทยาลัยกำหนดให้ สำหรับรายวิชาเลือกเรียนสาขาวิชาสามารถเลือกจากรายวิชาต่างๆ ในแต่ละกลุ่มวิชาอีก 12 หน่วยกิต ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทและศาสตร์ของแต่ละสาขาวิชา รวมแล้วทั้งสิ้นต้องไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต สำหรับหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553 ได้ปรับปรุงโครงสร้างรายวิชาในกลุ่มวิชาบังคับเรียน จำนวนหน่วยกิตที่บังคับเรียนมีทั้งหมด 27 หน่วยกิต ซึ่งเป็นรายวิชาที่มหาวิทยาลัยกำหนดให้เรียน ส่วนหน่วยกิตที่เหลืออีก 3 หน่วยกิต สาขาวิชาสามารถเลือกรายวิชาให้นักศึกษาเรียนได้ตามบริบทและศาสตร์ของแต่ละสาขาวิชา รวมแล้วทั้งสิ้นต้องไม่น้อยกว่า

30 หน่วยกิตเช่นเดิม ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2548 และเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะตามจุดมุ่งหมายของวิชาศึกษาทั่วไปที่ว่า “มุ่งพัฒนาผู้เรียน ให้มีความรอบรู้อย่างกว้างขวางใน โลกทัศน์ที่กว้างไกล มีความเข้าใจธรรมชาติ ตนเอง ผู้อื่น และสังคม เป็นผู้ใฝ่รู้สามารถคิดอย่างมีเหตุผล สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารความหมายได้ดี มีคุณธรรม ตระหนักในคุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรมทั้งของไทยและของประชาคมนานาชาติ และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตและดำรงตนอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี” (สำนักงานมาตรฐานการประเมินผลอุดมศึกษา, 2553 : 14) และกระบวนการที่จะทราบว่าหลักสูตรที่สร้างเสร็จและใช้ในการจัดการเรียนการสอนนั้นเป็นหลักสูตรที่ดี มีจุดเด่น จุดบกพร่องอย่างไรนั้น สิ่งที่ต้องดำเนินการก็คือ “การประเมินหลักสูตร” ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ทำให้ผู้เกี่ยวข้องได้ทราบคุณค่า และหาแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัยสอดคล้องกับความต้องการของสังคมในปัจจุบัน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะประเมินหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553 และในปัจจุบันมีนักศึกษาที่เรียนครบตามโครงสร้างของหมวดวิชาศึกษาทั่วไปแล้วจำนวนหนึ่ง โดยการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบการประเมินแบบ CIPP ของเดนิล แอล. สตัฟเฟิลบีม (Daniel L. Stufflebeam) มาประยุกต์ ใช้เป็นแนวทางในการประเมินหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ในครั้งนี้ ทั้งนี้เพราะรูปแบบการประเมินแบบ CIPPIEST เป็นรูปแบบที่มีระบบการประเมินข้อมูลที่ครอบคลุมในทุกๆ ด้าน และการประเมินในลักษณะดังกล่าวยังไม่เคยมีการดำเนินการกับหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไปของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์มาก่อน สำหรับผลการวิจัยที่ได้จะเป็นข้อมูลสารสนเทศเบื้องต้นสำหรับการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไปของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ให้มีความเหมาะสมและทันสมัยต่อการเปลี่ยนแปลงในสภาพสังคม เศรษฐกิจในปัจจุบัน ตลอดจนข้อมูลที่ได้รับการประเมินหลักสูตรในครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการจัดการศึกษาหมวดวิชาศึกษาทั่วไปได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อประเมินหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ในด้านบริบท ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ ด้านผลผลิต ด้านผลกระทบ ด้านประสิทธิผล ด้านความยั่งยืน และด้านการถ่าย โยงความรู้ โดยนำแบบจำลองการประเมินแบบ CIPPIEST Model ของเดนิล แอล. สตัฟเฟิลบีมมาประยุกต์ใช้

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อประเมินหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โดยกำหนดขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากร

- 1.1 ผู้ทรงคุณวุฒิด้านวิชาการ
- 1.2 อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีประสบการณ์ในด้านการพัฒนาหลักสูตร ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
- 1.3 ผู้ประสานงานประจำรายวิชาในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปที่ได้รับแต่งตั้ง ตามคำสั่งของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
- 1.4 อาจารย์ผู้สอนและ/หรืออาจารย์พิเศษที่เป็นผู้สอนรายวิชาในหลักสูตร หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553
- 1.5 อาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในหลักสูตรหมวดวิชา ศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553
- 1.6 นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

- 2.1 การประเมินหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มีขอบเขตการประเมินหลักสูตรใน 8 ด้าน ได้แก่ ด้านบริบท ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ ด้านผลผลิต ด้านผลกระทบ ด้านประสิทธิผล ด้านความยั่งยืน และด้านการถ่ายโยงความรู้
- 2.2 หลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553 เป็นหลักสูตรที่ใช้ กับนักศึกษาที่เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีตั้งแต่ภาคต้นปีการศึกษา 2553 เป็นต้นมา

3. ตัวแปรที่ศึกษา

- 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ สถานภาพ คณะที่สังกัด ตำแหน่งทางวิชาการ และ ประสบการณ์ของผู้สอน ผู้ประสานงานประจำรายวิชา ผู้รับผิดชอบหลักสูตร อาจารย์ที่ปรึกษา และนักศึกษา
- 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553 ในด้านบริบท ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ ด้านผลผลิต ด้านผลกระทบ ด้านประสิทธิผล ด้านความยั่งยืนและด้านการถ่ายโยงความรู้

4. ขอบเขตด้านเวลา

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้ระยะเวลาดำเนินการตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2555 ถึงเดือนมิถุนายน 2556 รวมระยะเวลา 8 เดือน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. หลักสูตร หมายถึง หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่ดำเนินการเรียนการสอนตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (Thai Qualifications Framework of Higher Education : TQF : HEd)

2. การประเมินหลักสูตร หมายถึง การตัดสินคุณค่าความเหมาะสมและประสิทธิภาพของหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553 ตามแนวคิดของเดนิส แอล. สตัฟเฟิลบีม ในรูปแบบการประเมินแบบ CIPPIEST Model ซึ่งได้ประเมินในด้านบริบท ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ ด้านผลผลิต ด้านผลกระทบ ด้านประสิทธิผล ด้านความยั่งยืน และด้านการถ่ายโยงความรู้ รายละเอียดในแต่ละด้านมีดังนี้

2.1 การประเมินบริบท (C : Context Evaluation) หมายถึง การตัดสินคุณค่าส่วนประกอบของหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ด้านวัตถุประสงค์ ด้านโครงสร้างและด้านเนื้อหาหลักสูตร ประกอบด้วย

2.1.1 การประเมินด้านวัตถุประสงค์ หมายถึง การตัดสินคุณค่าเกี่ยวกับความเหมาะสมของเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับนักศึกษาที่เรียนในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป

2.1.2 การประเมินด้านโครงสร้างหลักสูตร หมายถึง การตัดสินคุณค่าเกี่ยวกับความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตที่กำหนดให้เรียนของแต่ละกลุ่มวิชาในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป

2.1.3 เนื้อหาหลักสูตร หมายถึง การการตัดสินคุณค่าเกี่ยวกับความเหมาะสมของรายวิชาที่กำหนดให้เรียนของ แต่ละกลุ่มวิชาในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป

2.2 การประเมินปัจจัยนำเข้า (I : Input Evaluation) หมายถึง การตัดสินคุณค่าของสิ่งที่ใช้ในการดำเนินงานหลักสูตร ประกอบด้วย สื่อการสอน ตำราและเอกสารประกอบการสอน ห้องเรียน/สถานที่เรียน และหน่วยงานผู้ให้บริการวิชาการ ประกอบด้วย

2.2.1 การประเมินด้านสื่อการเรียน ตำรา หมายถึง การตัดสินคุณค่าเกี่ยวกับความเหมาะสมของสิ่งที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ประกอบด้วย

1) สื่อการสอน หมายถึง นวัตกรรมหรือเทคโนโลยีต่างๆ ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนของผู้สอน

2) ตำราและเอกสารประกอบการสอน หมายถึง เอกสารหรือเอกสาร
รูปเล่มที่รวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอน

2.2.2 การประเมินด้านห้องเรียน/สถานที่ หมายถึง การตัดสินคุณค่าเกี่ยวกับ
ความเหมาะสมของสถานที่ใช้ในการเรียนการสอน

2.2.3 การประเมินหน่วยงานผู้ให้บริการวิชาการ หมายถึง การตัดสินคุณค่า
เกี่ยวกับความเหมาะสมของหน่วยข้อสอบกลางในการให้บริการข้อมูลวิชาการของหมวดวิชา
ศึกษาทั่วไป

2.3 การประเมินกระบวนการ (P : Process Evaluation) หมายถึง การตัดสินคุณค่า
ความเหมาะสมของการบริหารงานของหมวดวิชาศึกษาทั่วไป

2.4 การประเมินผลผลิต (P : Products Evaluation) หมายถึง การศึกษาผลการเรียน
ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป

2.5 การประเมินด้านผลกระทบ (I : Impact Evaluation) หมายถึง การตัดสินคุณค่า
เกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาเมื่อลงทะเบียนเรียนรายวิชาในหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป

2.6 การประเมินด้านประสิทธิผล (E : Effectiveness Evaluation) หมายถึง
การตัดสิน คุณค่าเกี่ยวกับคุณภาพของนักศึกษาซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
หมวดวิชาศึกษาทั่วไป จำแนกเป็น 5 ด้านคือ

2.6.1 การประเมินคุณลักษณะของนักศึกษาด้านคุณธรรม จริยธรรม หมายถึง
การตัดสินคุณค่าเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักศึกษาที่แสดงออกถึงความมีวินัย ซื่อสัตย์และมี
ความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

2.6.2 การประเมินคุณลักษณะของนักศึกษาด้านความรู้ หมายถึง การตัดสิน
คุณค่าเกี่ยวกับความสามารถของนักศึกษาในการคิดวิเคราะห์และสามารถนำหลักการทฤษฎี
ไปประยุกต์เพื่อการเรียนในการดำรงชีวิตได้อย่างเหมาะสมกับสถานะสังคมปัจจุบัน

2.6.3 การประเมินคุณลักษณะของนักศึกษาด้านทักษะทางปัญญา หมายถึง
การตัดสินคุณค่าเกี่ยวกับความ สามารถของนักศึกษาในการวางแผนแก้ไขปัญหาและเลือกแนวทาง
ในการตัดสินใจในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

2.6.4 การประเมินคุณลักษณะของนักศึกษาด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่าง
บุคคลและความรับผิดชอบ หมายถึง การตัดสินคุณค่าเกี่ยวกับความสามารถในการสร้าง
สัมพันธภาพ และการทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้เป็นอย่างดีและสามารถแสดงออกถึงการมี
ภาวะผู้นำและมีโลกทัศน์ที่กว้างไกล

2.6.5 การประเมินคุณลักษณะของนักศึกษาด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ หมายถึง การตัดสินคุณค่าเกี่ยวกับความสามารถของนักศึกษาในการสื่อสาร การเลือกใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมเพื่อประโยชน์ต่อตนเอง อาชีพและสังคม ตลอดจนการวิเคราะห์สถานการณ์เพื่อประกอบการตัดสินใจได้อย่างเหมาะสม

2.7 การประเมินด้านความยั่งยืน (S : Sustainability Evaluation) หมายถึง การตัดสินคุณค่าความเหมาะสมของหมวดวิชาศึกษาทั่วไปในการและส่งเสริมความรู้หรือเชื่อมโยงความรู้ไปสู่การพัฒนาเป็นองค์ความรู้ใหม่ๆ ให้แก่นักศึกษา

2.8 การประเมินด้านการถ่ายโยงความรู้ (T : Transportability Evaluation) หมายถึง การตัดสินคุณค่าเกี่ยวกับการถ่ายทอดความรู้ ขยายความรู้ของนักศึกษาไปสู่ผู้อื่นรวมถึงการต่อยอดจากแนวคิดที่มีอยู่

3. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป หมายถึง กลุ่มวิชาหนึ่งในโครงสร้างหลักสูตรระดับปริญญาตรีที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล มีความเข้าใจ ธรรมชาติ ตนเอง ผู้อื่นและสังคม เป็นผู้ใฝ่รู้ สามารถคิดอย่างมีเหตุผล สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารความหมาย ได้ดี มีคุณธรรม ตระหนักในคุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรมทั้งของไทยและของประชาคมนานาชาติ สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตและดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างดี ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึงหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

4. ผู้ทรงคุณวุฒิทางวิชาการ หมายถึง บุคคลซึ่งทำหน้าที่ในการพิจารณาหลักสูตร ประกอบด้วย คณะกรรมการกลั่นกรองหลักสูตร และรองคณบดีฝ่ายวิชาการของแต่ละคณะ

5. อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร หมายถึง บุคคลซึ่งมีฐานะเป็นศัภยภาพของสาขาวิชาที่เปิดสอนตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติในปีการศึกษา 2553 และปีการศึกษา 2554

6. ผู้ประสานงานรายวิชา หมายถึง บุคคลในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ดำเนินงานรับผิดชอบในด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชาในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ตามประกาศของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์โดยมีหน้าที่ดังนี้

- 6.1 ดำเนินการประสานงานการจัดการเรียนการสอนหมวดวิชาศึกษาทั่วไป
- 6.2 พิจารณาจัดอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป
- 6.3 พัฒนาเอกสารและสื่อในการจัดการเรียนการสอนหมวดวิชาศึกษาทั่วไป
- 6.4 รวบรวมคะแนนกลางภาคและสรุปผลการเรียนหมวดวิชาศึกษาทั่วไป

7. อาจารย์ผู้สอน หมายถึง บุคคลในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ที่ได้กำหนดให้ดำเนินการสอนในหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553

8. อาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง บุคคลในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่ได้รับมอบหมาย ให้ทำหน้าที่ ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเรียนแก่นักศึกษาคอยตักเตือนและดูแลความประพฤติ ให้คำปรึกษาและให้กำลังใจ เพื่อให้ให้นักศึกษาได้เป็นคนเก่ง คนดีในช่วงที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย

9. นักศึกษา หมายถึง ผู้เรียนหรือบุคคลที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553 ครบทั้ง 30 หน่วยกิตตามโครงสร้างหลักสูตรแล้ว ในงานวิจัย ครั้งนี้หมายถึง นักศึกษาที่เข้าศึกษาในภาคต้นปีการศึกษา 2553 และปีการศึกษา 2554

10. คุณลักษณะที่คาดหวัง หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวนักศึกษาหลังการเรียนหมวดวิชาศึกษาทั่วไปครบตามโครงสร้างหลักสูตรแล้ว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นข้อมูลสารสนเทศที่สะท้อนให้เห็นถึงความเหมาะสมของผลการใช้หลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2553 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ สำหรับให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรต่อไป

2. เป็นข้อมูลสารสนเทศเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

3. เป็นข้อมูลสารสนเทศในการปรับปรุงปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอนให้ได้มาตรฐาน และเพื่อพัฒนาบัณฑิตให้มีคุณภาพและมีคุณลักษณะตามที่คาดหวังไว้ครบทุกด้าน